

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ט' טַבַּת:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹמִי:

וְזֶה שְׁפָתוֹב בַּזְהַר הַקָּדוֹשׁ (לְדִלֵּךְ דַּף צ'.): "בְּרָכוּ ה' מִלְּאֲכִיו גְּבִירֵי כַח עֲשֵׂי דְבָרוֹ" אֵלֶיךָ אֲנוֹן דְּמַתְּגַבְרִין עַל יִצְרֵיהוֹן, אֲנוֹן דְּמִין לְמִלְּאֲכִין מִמָּשׁ. "עֲשֵׂי דְבָרוֹ" דְּעַבְדִּין לְהֵאִי דְּבָר, "לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ" אֲנוֹן זְכִין לְמִשְׁמַע קָלִין מְלַעֲלָא. כִּי הַתּוֹרָה נִקְרְאת דְּבָר, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תְּהֵלִים ק"ה): "דְּבָר צְוָה לְאַלְפַּי דְּזוֹר". וְכָל מַה שְּׂאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה נִתְּצַמְצַם וְנִתְּלַבְּשִׁים בְּצַמְצוּמִים וּבְלְבוּשִׁים יִתְרִים, הַתּוֹרָה הוּא בְּהַעֲלָם וּבְאַתְכַּסְיָא יוֹתֵר. וְכִי שְׁמַפְשִׁיט אֶת הָאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה מִהַלְבוּשִׁים, הוּא דוֹמֵה כְּכִי שְׁבוּנָה אֶת הַתּוֹרָה. לְמַשָּׁל אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה שְׁהִיוּ מְפֹזְרִין וּמְפֹרְדִין בְּלְשׁוֹנוֹת הָעֵכוּ"ם, וְלֹא הָיָה שׁוּם אָדָם יוֹדֵעַ מֵהֶם, מִחֲמַת הַיָּמִי רַע שְׁהַחֲשִׁיד עֲלֵיהֶם וְהִלְבִּישׁ אוֹתָם. וְכִשְׁבָּא זֶה הָאָדָם, שְׁהוּא דוֹמֵה לְמִלְּאֲךָ ה' צְבָאוֹת, עַל-יַדֵּי שְׁכוּפָה אֶת יִצְרוֹ, הֵינּוּ הַיָּמִי רַע. אֲזִי הָרַע הֵינּוּ לְשׁוֹנוֹת הָעֵכוּ"ם נִכְפָּפִין וְנִתְּבַטְּלִין כְּנִגְדוֹ, וְאִזּוּ נִשְׁאַרִין אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה בּוֹלְטִין. וְכִשְׁנִפְשִׁטִין מִהַלְבוּשִׁים הַנְּשִׁמִּים, הֵינּוּ מְלְשׁוֹנוֹת הָעֵכוּ"ם הֵינּוּ מְמַדוֹת רָעוֹת, הֵינּוּ מִיָּמִי רַע, אֲזִי מְקַבְּלִין אֵלֶּי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה אֲזִי רַב יוֹתֵר מִמָּה שְׁהִיוּ מְקַבְּלִין מִתְּחִלָּה. כִּי מִתְּחִלָּה לֹא הָיוּ מְקַבְּלִין אֶלְּא כִּדֵּי חֵיוֹת הָרְאוּי לְאוֹתוֹ מְקוֹם, כִּדֵּי שְׁלֹא לְהַשְׁפִּיעַ יוֹתֵר מִהָרְאוּי לָהֶם. כְּמוֹ שְׁפָתוֹב בְּכַתְּבֵי הָאֵר"י עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אָרוּר הָמֵן לְבָרוּךְ מְרַדְּכֵי, הֵינּוּ שִׁימְשִׁיד שְׁפַע לְהַקְלָפוֹת כִּדֵּי חֵיוֹנוֹ וְלֹא יוֹתֵר. (עֵינ בְּ"פְרִי-עֵץ-חַיִּים" בְּכּוֹנוֹת פּוֹרִים פֶּרֶק ו', מְבֹאֵר שֶׁם שְׁצַרִּיכִין לְהַמְשִׁיד חֵיוֹת לְהַקְדִּישָׁה הַנְּעֻלְמַת בְּתוֹךְ הַקְלָפוֹת. אֲבָל צְרִיכִין לְהַמְשִׁיד חֵיוֹת בְּצַמְצוּם

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח' תקס"ד - צמח מנהרצ'ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

גָּדוֹל, שְׁזָהוּ סוּד כּוֹנֵנוֹת הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוֹרִים עַיִן שָׁם). אֲבָל
כְּשֶׁנֶּפְשֵׁי הָאוֹתִיּוֹת מִהַקְּלָפוֹת, אֲזִי מְקַבְּלִין אֹר רַב מְלַעְלָא.
וְזָהוּ: "עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ", כְּשֶׁעוֹשִׂין וּבּוֹנִין לְהַתּוֹרָה
שֶׁהִיא מִתְחַלָּה מְפֹרָדִין וּמְפָרְדִין בְּלִשׁוֹנוֹת הָעֶכּוֹ"ם וּבְמַדּוֹת רָעוֹת
וּבִימֵי רַע, אֲזִי "לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ", וְזוֹכִין לְמִשְׁמַע קָלִין מְלַעְלָא.
הֵינּוּ שֶׁהַדְּבָר, הֵינּוּ הַתּוֹרָה, מְקַבְּלִין אֹר רַב מְלַעְלָה, וְזָה
שְׂמִיעַת הַתּוֹרָה:

וְזָה בְּחִינַת נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, שֶׁמִּתְחַלָּה עוֹשִׂין וּבּוֹנִין לְאוֹתִיּוֹת
הַתּוֹרָה, שֶׁיְהִי אֹתִיּוֹת בּוֹלְטוֹת וּמְצַטְרָפוֹת (יוֹמָא עג): וְאַחֲרֵי
כֵּן נִשְׁמַע, זָכִין לְמִשְׁמַע קָלִין מְלַעְלָא. הֵינּוּ שֶׁאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה
מְקַבְּלִין חֵיוֹת וְאֹר רַב יוֹתֵר מִמָּה שֶׁקָּבְלוּ מִתְחַלָּה, כְּשֶׁהִיוּ מְלַבְּשִׂין
בְּלִשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִם וּבִימֵי רַע:

ד וְזָה יְדוּעַ, שֶׁהַתּוֹרָה הֵינּוּ הַמַּדּוֹת, הֵינּוּ הַיָּמִים, שׁוֹרָה בָּהֶם
אֶהְבָּתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּזֶּהר הַקָּדוֹשׁ (בְּלֶק
קצ"א: בְּרֵאשִׁית מ"ו.) "יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶדוֹ", שֶׁהַחֶסֶד הֵינּוּ הָאֶהְבָּה,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִרְמְיָה ל"א): "אֶהְבֵּת עוֹלָם אֶהְבֵּתִיךָ" [עַל כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ
חֶסֶד] וְכוּ', הוּא יוֹמָא דְאֵזֵל עִם כְּלָהוּ יוֹמִין, הֵינּוּ הַמַּדּוֹת. כִּי הַמַּדּוֹת
הֵם צְמֻצוּמִים לְאֱלֹהוֹתוֹ, כִּי שְׁנוּכַל לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ עַל־יְדֵי מַדּוֹתָיו,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּזֶּהר הַקָּדוֹשׁ (פְּרָשֶׁת בֵּא מ"ב:): 'בְּגִין דִּישְׁתְּמוּדְעִין לְה',
כִּי בְּלֹא מַדּוֹתָיו אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ. וּמִחֲמַת הָאֶהְבָּה שֶׁאֶהְבֵּ
אֶת יִשְׂרָאֵל, וְרָצָה שֶׁיִּדְבְּקוּ בוֹ וַיֵּאֱהָבוּ אוֹתוֹ עִמּוֹ מִזֶּה הָעוֹלָם
הַגִּשְׁמִי, הַלְבִּישׁ אֶת אֱלֹהוֹתוֹ בְּמַדּוֹת הַתּוֹרָה.

וְזָה בְּחִינַת שֶׁל תִּרְי"ג מְצוּוֹת, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁעַר בְּדַעְתּוֹ
שֶׁעַל יְדֵי הַמְצָוָה הַזֹּאת נוֹכַל לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה
צְמֻצָם אֶת אֱלֹהוֹתוֹ וְדוֹקָא בְּאֵלוֹ הַתִּרְי"ג מְצוּוֹת. לְמַשָּׁל שֶׁשֶׁעַר

בְּדַעְתּוֹ מִצֹּת תְּפִלִּין, שֶׁהַמִּצְוָה הַזֹּאת צָרִיךְ לְהִיּוֹת כָּךְ, הֵינּוּ
 אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת וְאַרְבַּע בָּתִּים שֶׁל עוֹר כְּתוּבִים וּרְצוּעוֹת שֶׁל עוֹר.
 כִּי כָךְ שִׁעַר בְּדַעְתּוֹ, שֶׁעַל יְדֵי הַצְמָצוּם הַזֶּה נוֹכַל לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ
 וּלְעַבְדוֹ, וְלִכֵּן לֹא צָוָה שִׁיְהִיָּה אַרְבַּע בָּתִּים שֶׁל כֶּסֶף וְזָהָב, כִּי כֵן
 שִׁעַר וּמִדָּד עַל יְדֵי אֲהַבָּתוֹ. נִמְצָא שֶׁעַל יְדֵי אֲהַבָּתוֹ שֶׁאֲהַב אֶת
 יִשְׂרָאֵל, הִלְבִּישׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּמִדּוֹת הַתּוֹרָה. נִמְצָא שֶׁבְּכָל מִדָּה
 וּמִדָּה יֵשׁ שֵׁם אֲהַבָּה, שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ־הוּא אוֹהֵב אֶת עֲצָמוֹ עִם
 יִשְׂרָאֵל: נִמְצָא מִי שֶׁמִּפְּשִׁיט אֶת הַתּוֹרָה מִלְּבוּשֵׁי הַקְּלָפוֹת, עַל יְדֵי
 כְּפִית הַיִּצָּר, אֲזִי הוּא מְקַרֵּב אֶל הַשְּׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְכָל
 נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם":

וְהַתּוֹרָה,
יֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת. בְּחִינּוֹת נִגְלָה, וּבְחִינּוֹת

נִסְתָּר. וְהַנִּסְתָּר הַזֶּה, הוּא אוֹרֵיתָא דְעַתִּיקָא
 סְתִימָאָה דְעַתִּידָא לְאַתְגַּלְיָא לְעַתִּיד לָבוֹא (עֵיין זוּהַר בַּהֶעֱלוֹתְךָ קנ"ב:).
 וְאִזּוּ כְּשִׁיתְגַּלְיָה הַתּוֹרָה הַזֹּאת דְעַתִּיקָא סְתִימָאָה, אֲזִי יִהְיֶה הַשְּׁלוֹם
 נִפְלָא בְּעוֹלָם. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה י"א): "וְגַר זָאֵב עִם כְּבֶשׂ וְנָמֵר עִם
 גְּדִי וְכוּ', לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכָל הַר קְדוֹשִׁי, כִּי מְלֹאָה הָאָרֶץ
 דְּעָה אֶת ה'", כִּי אֲזִי יִתְגַּלְיָה הָאֲהַבָּה שֶׁבְּדַעְתּוֹ:

הַ כִּי יֵשׁ שְׁנֵי מִיָּנִי אֲהַבּוֹת, אַחַת שֶׁהִיא אֲהַבָּה שְׁבִימִים, כְּמוֹ
 שֶׁמּוֹבָא לְעִיל "יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסִדוֹ" – יוֹמָא דְאִזְל עִם כְּלָהּ
 יוֹמִין. שֶׁבְּכָל יוֹם, הֵינּוּ שֶׁבְּכָל מִדָּה וּמִדָּה, יֵשׁ שֵׁם אֲהַבָּתוֹ שֶׁל הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ עִם יִשְׂרָאֵל, וְזֶה שֶׁבְּפִעַל. וְיֵשׁ אֲהַבָּה שֶׁהוּא בְּכַח, הֵינּוּ
 הָאֲהַבָּה שֶׁהִיא בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שְׁבִשְׁמִים קִדְּם הַבְּרִיאָה, שֶׁהִיוּ
 יִשְׂרָאֵל עֲדִין בְּדַעְתּוֹ וּבְמַחוּ.

לְמַשָּׁל,
יֵשׁ אֲהַבָּה שֶׁהָאֵב אוֹהֵב אֶת בְּנוֹ, שֶׁכָּל אָדָם יְכוּל

לְהַשִּׁיג זֹאת הָאֲהַבָּה. וְהַתְּקַשְׁרוֹת וְהָאֲהַבָּה שֵׁשׁ בֵּין

זֶה הַקְּדוֹשׁ וְלֹא יַעֲבֹר

אֲתָקוּם לְעֹמֵר מַזְהָרֵי עִיר יְהוּדָה מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נָוִי תִּיקוּן לְכָל עֵת
זֶה הַקְּדוֹשׁ וְלֹא יַעֲבֹר עִיר יְהוּדָה מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נָוִי יְשִׁיבָת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

הַבֵּן וּבֵין הָאֵב כְּשֶׁעָדִין הַבֵּן בְּמַח הָאֵב קָדָם הַהוֹלָדָה, זֶה
הַהִתְקַשְׁרוֹת וְהַאֲהָבָה אֵין אָנוּ יְכוּלִין לְהַשִּׁיג עֲכָשׁוּ. כִּי אֵין מַשְׁיָגִין
עֲכָשׁוּ כִּי אִם בְּזָמָן וּבְמִדּוֹת, וְאֲהָבָה שְׂבִדְעָתוֹ וּבְמַחוּ הִיא לְמַעַלָּה
מִהַזְמָן וְהַמִּדּוֹת, וְאֵינוּ מְלַבֵּשׁ בְּשׂוֹם לְבוּשׁ. וְלִעֲתִיד לְבוֹא שְׂיִתְגַּלֶּה
אוֹרֵיתָא דְעֵתִיקָא סְתִימָאָה, וְאֵז יִתְקִים מְאָמֵר חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם
לְבָרְכָה (תַּעֲנִית ל"א): עֲתִידִים צַדִּיקִים לְהִרְאוֹת בְּאַצְבַּע, כְּמוֹ
שְׂכָתוֹב: "זֶה ה' קוֹיֵנוּ לוֹ". כִּי אֵז יִפְשֹׁט הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת
לְבוּשָׁיו, "וַיִּמָּלֵא הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה' כַּמִּים לַיָּם מִכַּסִּים". וַיִּתְגַּלֶּה
הָאֲהָבָה שֶׁהִיא בְּדַעַת, שֶׁהִיא פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, הֵינּוּ אֱלֹהוֹתוֹ
הַשּׂוֹכֵן בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה וְהַמִּדּוֹת. כִּי עֲכָשׁוּ הִלְבוּשׁ הַזֶּה הוּא מְכַסֶּה
עַל אֱלֹהוֹתוֹ, הֵינּוּ עַל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה. וְכְשֶׁיִּתְגַּלֶּה הַפְּנִימִיּוֹת, הֵינּוּ
אֱלֹהוֹתוֹ, אֲזַי יִתְרַבֶּה הַשְּׁלוֹם. כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "לֹא יָרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ
בְּכָל הַר קְדָשִׁי, כִּי מִלְּאָה הָאָרֶץ דְּעָה", שְׂיִתְגַּלֶּה הָאֲהָבָה שְׂבִדְעָת:

סְדֵר קָצוֹר לְקוֹטֵי מַזְהָרֵי יְהוּדָה

ד וּגְלַל כֵּן צָרִיד שֶׁתִּדַע שְׂאֵפְלוֹ אִם אֶתָּה מְשַׁקֵּעַ בְּמַדוֹר הַקְּלָפוֹת
וְאֶתָּה בְּמַדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה מְאֹד, עַד שְׂנַדְמָה לְךָ שְׂאִי אֶפְשָׁר לְךָ עוֹד
לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ מִחַמַּת שְׂנַתְרַחַקְתָּ מִמֶּנּוּ מְאֹד וְאֶפְלוֹ
שְׂנַפְלֵת בְּכַפִּירָה בְּעַקֵּר חַם וְשָׁלוֹם. אַף-עַל-פִּי-כֵן תִּדַע שְׂאֵפְלוֹ
בְּמִקוּמָה גַם כֵּן תוֹכֵל לְמַצֵּא אֱלֹהוֹתוֹ כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ מְחִיָּה אֶת
הַכֹּל כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "וְאֶתָּה מְחִיָּה אֶת כָּל־כָּל־יְהוּדָה יְכוּל
לְהִתְדַבֵּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ וְלָשׁוּב אֵלָיו בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה כִּי לֹא רַחוּקָה
הִיא מִמֶּךָ אֵלָּא שְׂבִבְמִקוּמָה שָׁם רַבּוּ הַלְּבוּשִׁים:

ה וְכָל מַה שֶׁהָאָדָם הוֹלֵךְ מִמַּדְרָגָה לְמַדְרָגָה מִתְקַרֵּב יוֹתֵר אֶל
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וַיְכוּל לִידַע אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּהַבְנָה יְתָרָה. כִּי כָּל
מַה שֶׁהַמַּדְרָגָה יוֹתֵר עֲלִיוֹנָה נְתַמְעָטִין הַלְּבוּשִׁין וְהַצְּמֻצוֹם וְאֵז

הוּא מְקָרֵב יוֹתֵר לְהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ וְיִכּוֹל לְאַהֲבֵה אֶת עַצְמוֹ עִם הַשֵּׁם
 יִתְבָּרֵךְ בְּאַהֲבָה יִתְרָה:

וַיֵּשׁ יָמֵי טוֹב וַיְמִי רָע. וְהַיָּמִים נִקְרָאִים מְדוּת כִּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (תְּהִלִּים
 ל"ט ה): "וּמִדַּת יָמֵי", וְהַמְדוּת הֵם הַתּוֹרָה כִּי כָּל הַתּוֹרָה הִיא מְדוּת
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כִּי הִיא מְדַבֶּרֶת מֵאַהֲבָה וְיִרְאַה וּשְׂאֵר הַמְדוּת
 וְכֵּה נִבְרָאוּ עַל־מִין וְאוֹתִיּוֹתֶיהָ הֵם מְחַיִּין אֶת כָּל דָּבָר וְדָבָר אֲלֵא
 שֶׁהֵם בְּצַמְצוּם יוֹתֵר כָּל מַה שֶׁהַמְדִּירָנָה הִיא לְמַטָּה יוֹתֵר. נִמְצָא
 יָמֵי טוֹב הֵינּוּ תּוֹרָה וְאוֹתִיּוֹתֶיהָ יְכוּלִין לְמַצֵּא אֶפְלוֹ בַיָּמֵי רָע שֶׁהֵם
 לְשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִים וּמְדוּתֵיהֶם הֲרָעוֹת. וְזֶהוּ מַה שְׁכַת־טוֹב: "בְּיוֹם טוֹבָה
 הָיָה בְּטוֹב וּבְיוֹם רָעָה רָאָה" (קִהְלֵת ז' יד) שֶׁיִּסְתַּכֵּל כָּל אָדָם הַיָּטִב
 הַיָּטִב וַיִּמְצָא בְּיָדָיו יָמֵי טוֹב בַּיָּמֵי רָע עַל־יְדֵי שְׁכּוֹפָה אֶת יִצְרוֹ
 הֲרָע הֵינּוּ הַיָּמֵי רָע וּמִתְגַּבֵּר עָלָיו. וְאִזּוֹ הוּא דוֹמָה לְמִלְאֵךְ הַשֵּׁם
 צְבָאוֹת (זֶה־הַקְּדוּשׁ ח"א צ.). וְאִזּוֹ יְכוּל לְלַקֵּט אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה אֶפְלוֹ
 מִדְּבָרִים גִּשְׁמִיִּים. וְאֶפְלוֹ כְּשֶׁהוּא מְדַבֵּר עִם הַגּוֹיִים אוֹ שְׂרוּאָה
 מְדוּתֵיהֶם הוּא יוֹדֵעַ אֶת הַחַיּוֹת אֱלֹהוֹת הֵינּוּ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה
 שֶׁמְלַבֵּשׁ שָׁם. כִּי אִזּוֹ נִתְבַּטַּל וְנוֹפֵל הֲרָע הַשׁוֹכֵן עַל הַטוֹב הֵינּוּ
 הָאוֹתִיּוֹת וְהֵם בּוֹלְטִין וְנִרְאִים וּמְאִירִים בְּיוֹתֵר:

ז וְזֶה בְּחִינַת נִעְשָׂה וְנִשְׁמַע בְּבְחִינַת "עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל
 דְּבָרוֹ" (תְּהִלִּים ק"ג כ), שֶׁמִּתְחַלָּה עוֹשִׂין וּבּוֹנִין לְאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה
 שֶׁיְהִיוּ בּוֹלְטוֹת וּמְצַטְרְפוֹת (יוֹמָא ע"א) וְאַחֲר־כֵּךְ נִשְׁמַע זִכְיָן לְמִשְׁמַע
 קָלִין מְלַעֲלָא. הֵינּוּ שֶׁמְקַבְּלִין אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה חַיּוֹת וְאוֹר רַב יוֹתֵר
 מִמַּה שֶׁקִּבְּלוּ תְּחִלָּה אֲשֶׁר אִזּוֹ כְּשֶׁהִיוּ מְלַבְּשִׂין בְּלְשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִים וַיְמִי
 רָע לֹא קִבְּלוּ כִּי אִם כְּדֵי חַיּוֹת הֲרָאוּ לְאוֹתוֹ מְקוֹם בְּצַמְצוּם גְּדוֹל
 (כְּמוֹבָא ב' פְּרִי־עֵץ־חַיִּים" בְּכּוֹנוֹת פּוּרִים פָּרָק ו):

ח וַיְדוּעַ שֶׁהַתּוֹרָה הֵינּוּ הַמְדוּת וְהַיָּמִים שׁוֹרָה בָּהֶם אֲהַבְתּוּ יִתְבָּרֵךְ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תקסח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׁמוּ כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּזֵהר הַקְדוֹשׁ (ח"א מ"ו). "יומם יצוה ה' חסדו" (תהלים מ"ב ט), שְׂהַחֲסֵד הַיְנוּ הָאֲהָבָה הוּא יוֹמָא דְאָזִיל עִם כְּלָהוּ יוֹמִין הַיְנוּ הַמְדוֹת שֶׁהֵם צְמֻצוּמִים לְאֱלֹהוֹתוֹ לְהַשְׁיִגוּ כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּזֵהר הַקְדוֹשׁ (חלק ב מ"ב:) בְּגִין דִּישְׁתַּמּוּדְעִין לָהּ. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִלְבִּישׁ אֱלֹהוֹתוֹ בְּמִדּוֹת הַתּוֹרָה מֵאֲהָבָתוֹ לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל. וְזֶה בְּחִינּוֹת שֶׁל תְּרִי"ג מְצוּוֹת כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁעַר בְּדַעְתּוֹ שְׁעַל-יְדֵי הַמְצָוָה הַזֹּאת וְצְמֻצוּם הַזֶּה נוֹכַל לְהַשְׁיִגוּ וּלְעַבְדּוֹ. נִמְצָא שְׂבָכָל מְדָה וּמְדָה מִמְדּוֹת הַתּוֹרָה יֵשׁ שָׁם אֲהָבַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂאוּהָב אֶת עַצְמוֹ עִם יִשְׂרָאֵל. וְנִמְצָא מִי שְׂמִפְשִׁיט אֶת הַתּוֹרָה מִלְּבוּשֵׁי הַקְּלָפוֹת עַל-יְדֵי כְּפִית יִצְרוּ אִזּוּ הוּא מְקַרֵּב אֶל הַשָּׁלוֹם כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם" (משלי ג' יז) שֶׁהִיא הַתּוֹרָה:

סֵדֶר הַיְי מִזֵּהר"ן הַיְימִי:

קצח (יד) אָמַר מִשָּׁל לְעַנְיִן אֲנָשִׁים הַיְדוּעִים הַנְּכַנְסִים אֲצִלוּ שֶׁהֵם חֲכָמִים בְּעֵינֵיהֶם, וְסִפְרוּ לְפָנָיו כַּמָּה מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל שְׁטוֹת הַנְּמַצָּאִים בְּסִפְרֵיהֶם, אָמַר בְּקָרוֹב יְכָלָה אֲצִלָּם הַכֹּל כִּי קָל וּמְהֵרָה לֹא יִהְיֶה לָהֶם מַה לְסַפֵּר. וְאָמַר מִשָּׁל נָאָה מַה שְׂמִסְפָּרִים מֵאַחַד שְׂפָגַע בּוֹ גִּזְלָן וְרָצָה לְגַזְלוֹ וְשָׂאֵל אוֹתוֹ הַגִּזְלָן יֵשׁ לָךְ מְעוֹת הַשֵּׁיב יֵשׁ לִי בּוֹדֵאִי אֶתְּךָ כָּל הַמָּמוֹן בְּשָׂבִיל נַפְשִׁי וְגִזַּל אוֹתוֹ הַגִּזְלָן אַחֲר־כֵּן אָמַר זֶה הַנְּגַזֵּל אֵל הַגִּזְלָן אֵיךְ אָבּוֹא לְבֵיתִי בְּלִי מָמוֹן, כִּי הָיִיתִי נָע וְנָד מִבֵּיתִי כָּל-כֶּף זָמַן וְעַתָּה אֵיךְ אָבּוֹא רִיקָם לְבֵיתִי בְּכֵן אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ שְׂתִּהְיֶה מוֹרָה בְּקִנְיַת שְׂרָפָה שְׂלָךְ אֶת הַכּוֹבֵעַ שְׂלִי כִּדִּי שְׂיִהְיֶה נֶכֶד שְׂפָגַע בִּי גִזְלָן. וְכֵן עָשָׂה הַגִּזְלָן. אַחֲר־כֵּן בְּקִשׁ מִמֶּנּוּ עוֹד שְׂיִירָה בְּאִיזָה מְקוֹמוֹת אַחֲרִים בְּסוֹף הַשֵּׁיב הַגִּזְלָן אֵין לִי עוֹד פִּילָווִיר [אַבְק שְׂרָפָה-פְּצָצָה] וְאִזּוּ כְּשֶׁהַשֵּׁיב שְׂאֵין לוֹ עוֹד פִּילָווִיר עָנָה הַנְּגַזֵּל עַתָּה שְׂאֵין לָךְ עוֹד פִּילָווִיר בּוֹא לְכָאן, וְתַפֵּס אוֹתוֹ

בְּעַרְפוֹ וְקָרָא לְסִיעָתוֹ וְהִתְגַּבֵּר עַל הַגִּזְלוֹן וְנִצָּחוֹ. וְהִנְמִשָּׁל מוֹבָן לְהַשׁוֹמְעִים שֶׁעָמְדוּ בְּאוֹתוֹ הַמְּעַמָּד בְּשִׁסְפֵּר זֹאת:

קצ"ט (טו) יום א' ראש-חדש סיון באומין ענה ואמר לי בעת שיצאת עמי לדרך לנסע (הינו בתחלת קיץ זה כשנסעתי עמו לפה) ספרת לי דבר, אחר-כך ספר לי רבי נפתלי אותו הדבר אחר-כך ספר לי רבי יודל אותו הדבר, ואתה ספרת לי ברמז. ונפלאתי מאד אבל הם ספרו לי בפרוש גם כפי מה שהעולם מדברים נשמע מפיהם גם-כן זאת, ענה ואמר עתה נראה, שאלתי אותו אם הדבר היא כמו ענין עתידות כפי משמעות דבריו השיב הן. אחר-כך כשיהיה הדבר הזה יהיו יכולים לנקר עיני הפילוסופים (והדבר סתום ואין אתנו יודע עד מה מה זה הדבר שספרנו לו עד נזכה לראות אם ירצה השם):

ר (טז) בענין הדברים שהוא עושה לפעמים דברים שהם בעיני האדם פליאות גדולות מאד, והעולם מטעין עצמם בענינים שלו שהוא עושה. כי כל אחד מטעה עצמו וחושב בדעתו שבשביל זה עשה זאת, וזה מטעה עצמו בטעות אחר. כגון בענין נסיעתו לאומין שכל אחד נפל על שטות וטעות אחר מה היתה פונתו בזה, ובאמת פונתו היתה ענינים גבוהים מאד, כמובן מעט לעיל ובודאי לא כיון לשום תועלת עצמו כלל רק למען שמו יתברך.

ענה ואמר טוב מאד כשמזכירין את השוטה לתוך העולם, כי כל אחד משטה את אחד והאחד הוא עצמו, הינו שהוא טועה ומשטה את עצמו, ומי שנשמר שלא להטעות את עצמו אזי הוא מטעה את כל העולם. הינו שכל אחד טועה בו מה היתה פונתו ואינו צריך להטעות אותם כלל, כי הם עצמן מטעין את עצמם

כי כל אחד נופל על טעות אחר בעניניו כנ"ל.

באור הדבר כי כל אדם מטעה את עצמו, כי אין מי שיהיה פונתו בכל עניניו לשם שמים בשלמות בלי שום פניה, רק כל אחד מטעה את עצמו. ומי שעושה כל עניניו לשם שמים בלבד בלי שום פניה וכונה להנאת עצמו, ואינו טועה את עצמו כלל, אזי כל עניניו הם פליאות גדולות מאד בעיני בני אדם. וכל אחד טועה את עצמו בו, כי אי אפשר לבוא על פונתו הגבוהה. נמצא שמסר הטעות שלו לתוך העולם כי לא רצה להטעות את עצמו, ועל-כן העולם טועים עצמן בו והבן, כי אי אפשר לבאר בכתב. עוד פעם אחד הלעיג על ענין זה מה שהעולם טועין עצמם בו ואומרים פרושים של שקר על הנהגותיו ודרכיו וכל אחד אומר בפני הנראה לדעתו, ענה ואמר בדרך הלצה הנראה שעל שכלי קל מאד לבוא נכלומר שלפי דבריהם אם-כן כל אחד יכול בקל לידע מייד מה פונתי בזה? אתמהא:

סדר האלקה-בית הימני:

ד. על-ידי שכרות הוא שוכח באזהרות משה רבנו, כי משה מלבש ברמ"ח איבריו של אדם, ובכל איבר ואיבר מזהיר את האדם במצוות התלויות בו, ובשביל זה נקרא "מחקק" – גימטריא רמ"ח. ה. על-ידי השכרות מפשיט את הדעת מהלבבוש חסדים, ומלבישו בגבורות חזקות, חם ושלום. ו. מי שיש לו שונאים, יזיר מן היין, ועל-ידי זה נעשה ראש להם.

טורים א. מי שפבאו מהול במים, השרים אינם נוהגים עמו בישרנות. ב. מי שאין דן את חברו לכף-זכות, כאלו הרגו, גם השרים אינם נוהגים עמו בישרנות. ג. אמירת הלל וצדקה

מִסְגָּלִין לְחַן בְּעֵינֵי הַשָּׁר. 7. עַל־יְדֵי אֲכִילַת פֶּת עֲבוּ"ם מוֹנְעִין הַיַּעַר מִלְחָטֵב עֲצִים. 8. בְּשִׁבִיל אֲרָבָעָה דְבָרִים נִכְסֵי בְּעַלְי־בָּתִּים נִמְסָרִים לַמַּלְכוֹת.

שַׁחַד א. עִיר שְׁיֵשׁ בָּהּ קִבְּלַת שַׁחַד, חִילוֹת בָּאִין עָלֶיהָ. 3. עַל־יְדֵי שַׁחַד גְּדֻלָּתוֹ מִסֵּת־לָקֶת. 4. עַל־יְדֵי שַׁחַד בָּא שְׂרָפָה.

שָׁלוֹם א. נֵרוֹת שֶׁל שַׁבָּת מֵרַבִּין שָׁלוֹם. 3. עַל־יְדֵי רְדִיפַת שָׁלוֹם זוֹכִין לְכָבוֹד בְּעוֹלָם הַיְהוּה וְלַחַיִּים בְּעוֹלָם הַבָּא. 4. כָּל שֶׁהוּא מִפְּנֵי דְרַכֵּי שָׁלוֹם אִין בּוֹ מְשׁוּם "מִדְּבַר שֶׁקֶר תִּרְחֹק". 5. בְּנֵי־אָדָם הַכּוֹפִים לְצַדֻּקָה, עַל־יְדָם שָׁלוֹם הַמַּלְכוֹת נִתְּוִסַּף. 6. עַל־יְדֵי רְדִיפַת שָׁלוֹם בָּא לְבִטְחוֹן. 7. שָׁלוֹם בָּא עַל־יְדֵי אֲמֶת. 8. בְּנִין יְרוּשָׁלַיִם תָּלוּי בְּשָׁלוֹם. 9. עַל־יְדֵי שָׁלוֹם בָּאִים בְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת. 10. כְּשֵׁישׁ מוֹסֵר, יֵשׁ שָׁלוֹם. 11. עַל־יְדֵי לְמוֹד תִּינוּקוֹת בְּבֵית רַבֵּן נִתְרַבֶּה שָׁלוֹם. יא. עֲכִירַת הַמַּיִם הוּא סִימָן שֶׁאִין שָׁלוֹם. יב. כְּשֵׁאִין שָׁלוֹם, הַתְּפִלוֹת אִינָם מִתְקַבְּלִים. יג. עַל־יְדֵי שָׁלוֹם זוֹכִין לְהַתְגַּלוֹת אֱלֹהִים. יד. כְּשֵׁאִין שָׁלוֹם, אִין הַנְּשִׁים יוֹלְדוֹת זְכָרִים. טו. מִי שֶׁמִּשְׁאִיל לְבְנֵי־אָדָם דְּבָרִים הַצְּרִיכִים לָהֶם, כְּשֵׁישׁ בְּרִיחָה בְּעוֹלָם, הוּא נִמְלָט. טז. הַשָּׁלוֹם הוּא סִימָן לַחַיִּים. יז. עַל־יְדֵי רְדִיפַת שָׁלוֹם מִצִּיל לְבָנָיו מִמִּיתָה וּמִגְּלוֹת. יח. הַבְּרָכָה בָּא עַל־יְדֵי שָׁלוֹם. יט. כְּשֵׁישׁ שָׁלוֹם, אִין פֶּחַד. כ. עַל־יְדֵי שְׁיֵשׁ שָׁלוֹם בֵּין הָרִשָּׁעִים, עַל־יְדֵי זֶה יֵשׁ לָהֶם כָּל טוֹב. כא. לְפַעְמִים הַקָּדוֹשׁ־שֶׁבְרוּךְ־הוּא עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי רִשָּׁעִים.

סדר שיחות הַר"ן הַיְהוּדִים:

צַט כְּשֶׁאֶחָד מִדְּבַר עִם חֵבְרוֹ בִּירְאֵת שָׁמַיִם נַעֲשֶׂה אֹר יִשָּׂר וְאֹר חוּזַר וְלְפַעְמִים מִקְּדִים הָאֹר חוּזַר קִדָּם הָאֹר יִשָּׂר, כְּשֶׁהַמְּקַבֵּל יֵשׁ

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח' תקעב — צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" —
 — חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות —

לו מח קטן ואין יכול לקבל דברי חברו כי אז קדם שמקבל חברו ממנו שזהו בחינת אור ישר, קדם לזה מקבל הוא מחברו ואז האור חוזר קדם לאור ישר כי כשמדברין עם חברו בראת-שמים אף שאין חברו מקבל ממנו, אף-על-פי-כן הוא מקבל התעוררות מחברו כי על-ידי ההכאה שיצאו הדבורים מפיו לחברו, על-ידי זה חוזר האור אליו (וזהו בחינת אור חוזר מפש המובא בפתחים עין שם) כמו מי שמכה בכתל שחוזר הדבר אליו כמו כן כשמדבר לחברו אף-על-פי שאין חברו מקבל ממנו, אף-על-פי-כן הוא בעצמו יכול להתעורר מהם על-ידי ההכאה שיצאו הדבורים לגבי חברו והכה בו וחזרו אליו ועל-כן אם היה מדבר אלו הדבורים בינו לבין עצמו יכול להיות שלא היה מתעורר מהם כלל ועל-ידי שדברם לחברו נתעורר מהם אף שחברו לא נתעורר כי חזרו אליו על-ידי בחינת ההכאה כנזכר לעיל (וזה בחינת אור חוזר שהוא על-ידי בחינת הכאה כמבאר בפתחים והבן): שמעתי בשם רבנו זכרוננו לברכה מכתב:

ק "ותתפשוהו בבגדו" (בראשית לטיב), שהבעל דבר והספרא אחרא תופסת את האדם בבגדו, דהינו שמטריד אותו בטרדת בגדיו ומלבושיו כי טרדת הצטרכות מלבושים ובגדים של אדם הם מבלבלין מאד את האדם ומונעים אותו על-ידי-זה מעבודת השם יתברך וזהו "ותתפשוהו בבגדו" אך מי שהוא בעל נפש ולבו חזק בה, אינו משגיח גם על זה אף-על-פי שאין לו בגד ללבש, אף-על-פי-כן אינו מטריד עצמו בזה ואינו רוצה להניח עצמו לבלבל בזה וזהו "וינח בגדו אצלה וינחם" וכו' (שם) שמניח בגדו ומלבושו ונחם ובורח מהם ואינו משגיח כלל על זה רק עושה את שלו בעבודת ה' כפי מה שיוכל:

קא פֿבֿר מְבֹאֵר פֿמָה פֿעֲמִים שְׂאִין צְרִיכִין שׁוּם חֲכָמוֹת בְּעֲבוּדַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ רַק תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת וְאַמוּנָה וְאָמֵר שְׂפִשִׁיטוֹת הוּא גְבוּהָ מִן הַכֹּל כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בָּרוּךְ הוּא הוּא בּוֹדֵאֵי גְבוּהָ מִן הַכֹּל וְהוּא יִתְבָּרֵךְ הוּא פֿשׁוּט בְּתַכְלִית הַפְּשִׁיטוֹת:

סדר שְׂלָחוּ עֲרוּךְ הַיּוֹפְנִי:

(ג) ריחיה חלא (פי' חומץ) וטעמיה חמרא חמרא הוא ומברך עליו בורא פרי הגפן: (ד) וכל שבני אדם נמנעים לשתותו מפני חמיצותו אין מברכין עליו בורא פרי הגפן (אלא שהכל): (ה) שמרי יין מברך עליהם בורא פרי הגפן נתן בהם מים אם נתן שלשה מדות מים ומצא ארבעה הוה ליה כיון מזוג ומברך בורא פרי הגפן ואם מצא פחות אף על פי שיש בו טעם יין קיוהא בעלמא הוא ואינו מברך אלא שהכל והיינו ביינות שלהם שהיו חזקים אבל יינות שלנו שאינן חזקים כל כך אפילו רמא תלתא ואתא ארבעה אינו מברך עליו בפה"ג ונראה שמשערים בשעור שמוזגים יין שבאותו מקום: הגה ובלבד שלא יהא היין אחד מששה במים כי אז ודאי בטל (אגור): (ו) תמד שעושים מחרצנים שנותנים עליהם מים דינם כשמרים וה"מ כשנעצרו בקורה אבל אם לא נדרכו אלא ברגל אפילו נתן שלשה מדות מים ולא מצא אלא ג' או פחות מברכין עליו בפה"ג שיין הוא והמים נבלעים בזגים ובמה שיוצא יש בו יין מרובה: הגה זגים שנתנו עליהם תאנים לחזק כח היין אע"פ שהזגין הרוב מכל מקום כל כח התאנים במשקה ואין לברך בפה"ג (כ"י בשם התשב"ץ): (ז) השותה מים לצמאז מברך שהכל ולאחריו בורא נפשות רבות אבל אם חנקתיה אומצא ושתה מים להעביר האומצא אינו מברך לא לפניו ולא לאחריו: (ח) כל האוכלין והמשקין שאדם אוכל ושותה לרפואה אם טעמם טוב

והחיד נהנה מהם מברך עליהם תחלה וסוף: הגה אם אנסוהו לאכול או לשתות אע"ג דהחיד נהנה ממנו אינו מברך עליו הואיל ונאנס על כך (ב"י בשם אהל מועד והרא"ש): (ט) אכל מאכל או משקה של איסור מפני הסכנה מברך עליו תחלה וסוף: (י) דבש דבורים הרי הוא כשאר דבש ואינו מברך עליו אלא שהכל: (יא) חבושים או גינדא"ש או ורדים ושאר מיני פירות ועשבים שמרקחים בדבש הפירות והעשבים הם עיקר והדבש טפל אפילו הם כתושים ביותר הילכך מברך על חבושים וגינדא"ש בפה"ע ועל עשבים בורא פרי האדמה ועל של ורדים בורא פרי האדמה: הגה וכל מרקחת שאין בריאים רגילין בו אלא לרפואה מברכין עליו שהכל (ב"י בשם הרא"ש): (יב) כל שהוא עיקר ועמו טפילה מברך על העיקר ופותר את הטפילה וכל דבר שמערבין אותו לדבק או כדי ליתן ריח או כדי לצבוע התבשיל הרי זה טפילה אבל אם עירב כדי ליתן טעם בתערובות הרי הוא עיקר לפיכך מיני דבש שמבשלים אותם ונותנים בהם חלב חטה כדי לדבק ועושים מהם מיני מתיקה אינו מברך בורא מיני מזונות מפני שהדבש הוא העיקר: הגה ונראה דהא דאם עירב כדי לתת טעם בתערובות שהוא עיקר היינו דוקא שיש שם ממשות מן הדבר הנותן טעם ודבר חשוב אבל בשמים שנותנין לתוך המרקחת אע"פ שהם לנתינת טעם אין מברכין עליהם דבטלין במיעוטן אע"פ שנותנין טעם לכן נוהגין שלא לברך רק על המרקחת ולא על הבשמים שבהן: (יג) כל דבר שהוא מסופק בברכתו יברך שהכל:

סימן רה (א) על הירקות מברך בורא פרי האדמה ואפילו בשלם וכן כל פירות וקטניות שטובים חיים ומבושלים מברך עליהם לאחר בישולם כברכתם הראויה להם קודם שבישל אבל קרא וסילקא וכרוב וכיוצא בהם שטובים

מבושלים יותר מחיים כשהם חיים מברך שהכל ולאחר בישולם בורא פרי האדמה ותומי (פיי שומים) וכרתי (פיי פורט בלע"ז) כשהם חיים בורא פרי האדמה לאחר שבישלם שהכל: הגה דמחשבי נשתנו לגריעותא ואפילו בשלם עם בשר ונשתבחו אין השבח מצד עצמן אלא מחמת הבשר שבהם (הר"י פרק כיצד מברכין):

סדר לקוטי תפלות היומיומי:

תקמג: וברחמיך הרבים תוציאני ותעלני מבחינת בהמה לבחינת אדם, מגוף לנפש, מחמר לצורה, מחשך לאור, מסכלות לחכמה, מחכמות ומחשבות היצוניות לחכמות התורה הקדושה, משכחה לזכרון ותשפיע עלי מאתך כח הזכרון ואזכה לזכר תמיד היטב את כל דברי תורתך ועבודתך, הן מה שאני לומד בספרים קדושים, הן מה ששמעתי או מה שאני עתיד לשמע מפי רבותי וחיברי כל הדברים הקדושים הנוגעים ליראת ה' ולעבודתו ותורתו, כולם אזכה לזכר תמיד היטב בכח הזכרון דקדשה מעתה ועד עולם ולא אשכח שום דבר ממשנתי ואזכה לזכר תמיד היטב היטב את אחריתי וסופי ולשום לבי היטב על מה אתינא להאי עלמא שפלה, ומה יהיה בסופי ואחריתי, כאשר יבא קצי ולא אשכח זאת כל ימי חיי; ואזכה לזכר זאת היטב בכל יום ויום, כי כל ימינו ושנותינו הם הבל, כחלום יעוף, וכצל עובר, כענן כלה, וכרוח נושבת, וכאבק פורח ואי אפשר להמלט מן המיתה בשום אופן, "ואין משלחת במלחמה" ומה נחשב על ה', ומה נעשה ליום פקדה "זכור תזכר ותשוח עלי נפשי זכור אל תשכח את אשר הקצפת את ה' אלקיך" מנעוריה עד היום הזה כי אין שכחה לפני כסא כבודו, ואין נעלם מנגד עיניו עזרני והושיעני לזכר את כל זאת תמיד, באפן שאזכה לרחם עלי מעתה למלט נפשי מני

שָׁחַת, וְלִהְכִין צְדָה לְדַרְכֵי אֲרָחָא רַחִיקָא וְאַפְלוּ וְזוּדִין קְלִילָא לִית לָז:

תקמד: ועזרני ברחמיך הרבים שאזכה לשכח את כל מיני מחשבות זרות מחשבות היצוניות והכמות היצוניות וכל מיני הרהורים רעים ועקמיניות שבלב שנדבקו בלבי ובדעתי בעוונותי הרבים וכל מיני מחשבות המבלבלים מעבודתך האמתיות, כלם אזכה ברחמיך הרבים להעבירם מדעתי ולבי לגמרי, ולשכחם לגמרי מעתה ועד עולם ומעתה אזכה לזכר אותך תמיד בכל עת בשבתי בביתי ובלכותי בדרך בשכבי ובקומי ולדבק מחשבתי אליך תמיד, ולתורתך ולעבודתך באמת ביראה ואהבה בקדושה ובטהרה גדולה, באמת ובאמונה שלמה ואזכה שיתדבק לבי ומחשבתי אליך ולתורתך ולמצותיך באמת, בדבקות גדול ובהתקשרות אמיץ וחזק מאד עד שאזכה לזכר היטב את כל דברי תורתך ועבודתך תמיד לעולם ועד ולא אשכח שום דבר מדברי תורה ועבודה לעולם רק אזכה לזכרם תמיד בעלמא דין ובעלמא דאתי:

תקמה: ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב, ואלקי כל הצדיקים האמתיים ראשונים ואחרונים, ואלקי כל עמך ישראל הקדוש, אבינו אב הרחמן היודע כל תעלומות לב, שתרחם עלי ברחמיך הרבים ותחנני מאתך ידעה בינה והשכל ותורני ותדריכני באמתך תמיד ותזכני בכל עת לדעת באמת הדרך הישר, איך להתנהג בעניני תעניות נדבה אם להתענות אם לחדל ותזכני לידע האמת לאמתו, ולהתנהג בדרך האמת כרצונך הטוב, כי לבי הולך אנה ואנה בענין זה על כן הנני משליך עצמי עליך לבד, ותריני מוסר

גופי ונפשי ורוחי ונשמתי אליך לבד שתעשה עמי מה שתרצה
 וכרצונך אעשה ותעזרני שלא אבל דעתי הרבה בענין זה, רק
 אזכה תמיד לעצה שלמה מהרה ותשפיע לי עצה טובה מאתך
 כרצונך הטוב באמת ואזכה לידע ולהבין איך להתנהג בענין
 התעניות ואיך להתנהג בכל הדברים שבעולם באופן שאזכה
 לסור מרע ולהכניע הגוף והחומר לגבי הנפש והצורה ולעסוק
 בתורתך ובעבודתך תמיד באמת כרצונך הטוב מעתה ועד עולם
 "השמיעני בבקר חסדך כי כך בטחתי הודיעני דרך זו אלך כי
 אליך נשאתי נפשי":

תקמו: ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שתעזרני לתן
 צדקה הרבה לעניים הגונים הרבה ותחמל עלי ברחמיה ובחסדיך
 הגדולים והעצומים, ותעזרני לתן צדקה הרבה לארץ ישראל,
 לתמוך ולסייע בסיוע שיש בו ממש לעניים הגונים הדירים בארץ
 ישראל ואזכה להכליל על ידי זה באוירא דארץ ישראל, באויר
 הקדוש בהאויר וההכל שאין בו חטא ונזפה על ידי זה להמתיק
 ולבטל כל מיני דינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל ונזפה
 תמיד לדחות ולבטל הדין והחשך והסכלות וכל מיני חכמות
 חיצוניות מן העולם ותעזרנו להגביר ולהעלות ולנשא הנפש
 הקדושה והתורה הקדושה ותאיר עלינו אור החכמה הקדושה,
 ותמשיך עלינו חסדים טובים מאתך תמיד ונזכה לזכרון דקדושה,
 ותשפיע עלינו מאתך שפע טובה וברכה, חיים חן וחסד ורחמים
 ושלוש וכל טוב וברחמיה הרבים תזכר לנו את ברית אבותינו
 אברהם יצחק ויעקב ותקיים לנו מקרא שכתוב: "וזכרתי את
 בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק, ואף את בריתי אברהם אזכר
 והארץ אזכר":

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

א' תקעח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

תקמו: ותעזרנו שנזכה לגדל ולהעלות נפשו לפניך ונזכה לקדש
ולקשט נפשו באפן שתוכל נפשו לעלות להשכינה בבחינת מיין
נוקבין ותתפאר השכינה לפניך עם נפשותינו, "חזי במה ברא
קאתינא לגבך" ונזכה שיהיה נעשה יחוד קדשא בריך הוא
ושכינתיה על ידי נפשותינו שיעלו לטובה לפניך לריח ניחוח
אשה לה: